

41

DEKRET

z dnia 20 grudnia 1946 r.

**o postępowaniu dotyczącym złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego
lub na zachowanie.**

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. W postępowaniu unormowanym w niniejszym dekrete stosuje się przepisy części ogólnej kodeksu postępowania niespornego, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

Art. 2. Właściwym jest sąd wykonania miejsca zobowiązania. Gdy miejsce to nie da się określić, właściwym jest sąd miejsca zamieszkania wierzyciela, a w przypadku, gdy wierzyciel jest nieznan lub gdy nie jest znane miejsce jego zamieszkania, sąd miejsca zamieszkania dłużnika. Jeżeli jednak zobowiązanie jest zabezpieczone wpisem w księdze wieczystej, właściwym jest sąd miejsca położenia nieruchomości.

Art. 3. Wniosek o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu lub na zachowanie winien prócz danych ogólnych zawierać:

- 1) określenie zobowiązania, w wykonaniu którego składa się przedmiot;
- 2) przytoczenie okoliczności faktycznych, uzasadniających złożenie;
- 3) dokładne oznaczenie przedmiotu, który ma być złożony;
- 4) wskazanie osoby, której przedmiot ma być wydany, oraz warunków, pod którymi wydanie ma nastąpić.

ROZDZIAŁ II.

Złożenie do depozytu sądowego.

Oddział 1.

Przyjęcie depozytu.

Art. 4. § 1. Do depozytu sądowego mogą być przyjmowane:

- 1) pieniądze polskie i zagraniczne,
- 2) wszelkiego rodzaju dokumenty i
- 3) kosztowności.

§ 2. Przedmioty, nie wymienione w § 1, mogą być przyjmowane do depozytu sądowego tylko na podstawie szczególnych przepisów.

Art. 5. § 1. Sąd nie bada prawdziwości oświadczeń, zawartych we wniosku o zezwolenie na złożenie do depozytu przedmiotu świadczenia, i ogranicza się przy rozpoznaniu wniosku jedynie do oceny, czy według okoliczności, przytoczonych we wniosku, złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

§ 2. Jeżeli przedmiotem świadczenia są pieniądze polskie, złożenie do depozytu może być dokonane również przed uzyskaniem zezwolenia sądu. W tym przypadku dłużnik winien w terminie 2-tygodniowym od daty złożenia zgłosić wniosek o zezwolenie na złożenie depozytu. W razie uwzględnienia tego wniosku złożenie do depozytu uważa się za dokonane w chwili, w której rzeczywiście miało miejsce.

Art. 6. § 1. Jeżeli wierzyciel lub jego miejsce zamieszkania nie są znane, sąd, uwzględniając wniosek o zezwolenie na złożenie przed-

miotu świadczenia do depozytu, zarządzi dokonanie o tym ogłoszeń w piśmie urzędowym, przeznaczonym do ogłoszeń, oraz w budynku sądowym i urzędzie gminnym. Poza tym sąd może zarządzić umieszczenie ogłoszenia w jednym z poczytnych pism lub podanie go w inny celowy sposób do wiadomości publicznej.

§ 2. Ogłoszenie winno zawierać dane, wskazane we wniosku o zezwolenie na złożenie, oraz wezwanie wierzyciela do zgłoszenia się celem odbioru depozytu.

Oddział 2.

Wydanie depozytu.

Art. 7. § 1. Na żądanie dłużnika sąd zwróci mu depozyt, jeżeli wierzyciel przed tym nie zgłosił wniosku o wydanie depozytu albo nie złożył oświadczenia, że przyjmuje złożenie.

§ 2. W przypadku złożenia depozytu z nakazu sądu dłużnik nie może odebrać depozytu z powrotem bez zezwolenia sądu, który nakazał złożenie depozytu.

Art. 8. Na wniosek wierzyciela, jeżeli zachodzą warunki, oznaczone we wniosku o zezwolenie na złożenie, sąd postanowi wydanie mu depozytu.

Art. 9. W przypadku, gdy wniosek dłużnika o zwrot depozytu i wniosek wierzyciela o wydanie zgłoszone zostały jednocześnie, depozyt wydaje się wierzycielowi.

Art. 10. Jeżeli zobowiązanie jest zabezpieczone wpisem w księdze wieczystej, a po złożeniu przedmiotu świadczenia do depozytu nastąpiło wykreślenie tego wpisu, dłużnik może odebrać depozyt z powrotem tylko za zgodą wierzyciela albo na podstawie orzeczenia sądowego.

ROZDZIAŁ III.

Złożenie na zachowanie.

Art. 11. Przepisy art. 5—6 o przyjęciu depozytu i przepisy art. 7—10 o wydaniu depozytu stosuje się odpowiednio do przyjęcia na zachowanie oraz do wydania i zwrotu przedmiotów, złożonych na zachowanie.

Art. 12. § 1. Gdy przedmiotem świadczenia, mającym być złożonym na zachowanie, jest rzecz ruchoma, ulegająca szybkiemu zepsuciu lub wymagająca znacznych kosztów przechowania, sąd na wniosek dłużnika, jeżeli zachodzą ustawowe warunki złożenia jej na zachowanie, zarządzi sprzedaż jej celem złożenia uzyskanej ze sprzedaży ceny do depozytu sądowego.

§ 2. Sprzedaż odbywa się według przepisów kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji z ruchomości.

§ 3. Uzyskaną ze sprzedaży cenę komornik składa do depozytu sądowego.

Art. 13. § 1. Jeżeli do utrzymania przedmiotu, podlegającego złożeniu na zachowanie, niezbędne jest jego przechowanie, sąd na wniosek dłużnika wyznaczy w tym celu dozorcę, a

w przypadku, gdy przedmiot ten wymaga czynności zarządu, sąd wyznaczy zarządcę.

§ 2. Do dozorczy stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego, dotyczące dozorczy w toku egzekucji z ruchomości, a do zarządcy przepisy tegoż kodeksu, dotyczące zarządcy w toku egzekucji z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy.

ROZDZIAŁ IV.

Koszty postępowania.

Art. 14. Na żądanie dłużnika, zgłoszone przed wydaniem przez sąd postanowienia o wydaniu depozytu lub przedmiotu, złożonego na zachowanie, sąd przyzna mu od wierzyciela zwrot kosztów postępowania.

ROZDZIAŁ V.

Przepisy wprowadzające.

Art. 15. § 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc wszelkie przepisy, dotyczące przedmiotów w nim unormowanych.

§ 2. W szczególności tracą moc:

1) art. 1460²⁹—1460⁴⁰ ustawy postępowania cywilnego z 1864 r., utrzymane w mocy art. XVII § 1 pkt 10 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego,

2) art. 1780—1786 tejże ustawy, utrzymane w mocy art. XVII § 1 pkt 12 tychże przepisów wprowadzających,

3) art. XVIII ustawy zaprowadzającej normę jurysdykcyjną z dnia 1 sierpnia 1895 r.

(Dz. u. p. austr. Nr 110), utrzymany w mocy art. XXV pkt 1 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego,

4) § 165 ustawy z dnia 17 maja 1898 r. o sprawach sądownictwa niespornego w brzmieniu obwieszczenia z dnia 20 maja 1898 r. (Dz. u. Rzeszy, str. 339 i 771).

Art. 16. Pozostaje w mocy przepis art. 317 § 1 kodeksu handlowego.

ROZDZIAŁ VI.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 17. § 1. W sprawach, objętych niniejszym dekretem, postępowanie wszczęte przed jego wejściem w życie odąd toczyć się będzie według przepisów tego dekretu.

§ 2. Przepisu paragrafu poprzedzającego nie stosuje się do spraw, toczących się w chwili wejścia w życie niniejszego dekretu w Sądzie Najwyższym oraz do spraw, które będą się toczyć, w tym Sądzie na skutek skarg na orzeczenia sądów drugiej instancji, zapadłe przed wejściem w życie tego dekretu.

Art. 18. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 19. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Wacław Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski.